

Arrest

**nr. 65 830 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. LANDTSHEERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2009 treedt verzoeker te Cordenons, Italië, in het huwelijk met mevr. G.M. (...), van Belgische nationaliteit.

Op 21 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van mevr. G.M.(...).

Op 8 februari 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 7 januari 2011 wordt een politieverslag opgesteld door de politie van Blankenberge.

Op 4 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 29 april 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van O.S.(…) geboren te K.(…), op (…) en van Nigeriaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten:

Uit het politieverlag dd. 07.01.2011, opgesteld door de politie van Blankenberge blijkt het volgende:

‘Uit een onderzoek van de wijkdienst blijkt dat betrokkene sedert 15.11.2010 alleen ingeschreven is. Zijn echtgenote G.M.(…) staat nog steeds ingeschreven te Maldegem. Uit de vaststellingen van de politie blijkt dat er geen sprake meer is van een relatie met zijn echtgenote.’

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 15.11.2010 als alleenstaand staat ingeschreven op een ander adres dan het gezamenlijke.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Voorts voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing’.

2. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat hij de echtelijke woning heeft verlaten, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat immers vaststaat dat verweerder geenszins rekening heeft gehouden met het art. 42quater §4, Vw. welke het volgende stelt:

(...)

4. Dat in casu verweerder wel degelijk op de hoogte was van het feit dat, als gevolg van het overspelig gedrag van zijn echtgenote, de pesterijen en het verbaal agressief gedrag van zijn echtgenote en haar zoon, verzoeker genoodzaakt was de gezinswoning te verlaten en de bescherming van de politie in te roepen.

5. Dat in elk geval verweerder hiervan op de hoogte diende te zijn gelet op het samenwoningverslag welke dd. 7.01.2011 zou zijn uitgevoerd door de politie.

6. Dat immers bij het opmaken van een samenwoningverslag de opmaker ervan minstens diende een grondig onderzoek in te stellen naar de redenen waarom er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging in hoofde van verzoeker, waarom verzoeker de echtelijke woning heeft verlaten,...

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen

Dit is in casu niet gebeurd !!!

7. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 42quater §4, 4^e Vw., geen rekening hield met de situatie van verzoeker, die het slachtoffer werd van huiselijk geweld en om deze redenen de gezinswoning diende te verlaten en bescherming nodig had (cf. attest van klachtneerlegging dd. 21.06.2010 en P.V. nr. GF 001933/10 dd. 21.06.2010).

8. Dat verweerder gehouden was alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker de mogelijkheid / de kans te bieden om aan te tonen dat hij voldoet aan één van de situaties opgesomd in het art. 42quater §4 Vw. minstens toe te laten bewijsstukken, die één van deze situaties ondersteunen, neer te leggen.

9. Dat in casu verzoeker wel degelijk ressorteert onder art. 42quater §4, 4e Vw. nu verzoeker "het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

Verzoeker legt ter staving een attest van klachtneerlegging dd. 21.06.2010, het P.V. nr. GF 001933/10 dd. 21.06.2010 en de beschikking overeenkomstig art. 223 B.W. dd. 19.10.2010 van de Vrederechter van het kanton Eeklo neer.

10. Dat daarnaast gelet op het feit dat verzoeker als werknemer in België voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt "zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, Vw. om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet" (cf. art. 42quater §4, laatste lid, Vw.) verzoeker volkomen onterecht een bijlage 21 door verweerder werd betekend.

Dat verzoeker over inkomsten uit interimarbeid beschikt (cf. stuk 5).

11. Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaand een grondig onderzoek heeft verricht of verzoeker geen aanspraak zou kunnen maken op de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater §4 Vw. Dat er niet alleen schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, maar ook van verzoekers rechten van verdediging.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er geen relatie meer bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verweerder stipt aan dat de gegevens van het Rijksregister bevestigen dat verzoeker sedert 15 november 2010 als alleenstaand staat in geschreven op een ander adres dan het gezamenlijke.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent echter dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd daar de bestreden beslissing niet motiveert waarom geen rekening werd gehouden met het feit dat hij meent dat zijn verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd aangezien hij voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde bepaald in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat verweerder hieromtrent geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht zodat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Alzo meent verzoeker dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan een manifeste beoordelingsfout.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering valt *in casu* samen met het onderzoek naar de aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet waar deze aanduiden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoeker stelt echter dat hij zich bevindt in de uitzonderingssituatie bepaald in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;"

Waar verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, stelt de Raad vast dat geen enkel stuk van het administratief dossier ook maar de minste indicatie bevat van het feit dat er sprake zou zijn van huiselijk geweld. Op grond van de stukken van het administratief dossier kan niet anders dan geconcludeerd worden dat zo er al sprake zou zijn van huiselijk geweld, dit geenszins aan het bestuur bekend was. Aan de verwerende partij kan dan ook geen manifeste beoordelingsfout ten laste worden gelegd, noch kan op basis van de stukken van het administratief dossier welke aan het bestuur gekend waren, vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De verwerende partij heeft duidelijk rekening gehouden met alle informatie die haar bekend was. en heeft op een kennelijk redelijke wijze geconcludeerd dat verzoeker niet meer voldeed aan de voorwaarden voor het behoud van zijn verblijfsrecht. De stukken welke verzoeker nu voor het eerst bij zijn verzoekschrift bijvoegt, met name een attest van klachtneerlegging van 23 mei 2011 waarin verzoeker verklaart dat de aard van het misdrijf '*familiale twist en onenigheid*' is en een Proces Verbaal van verhoor van 21 juni 2010 waaruit blijkt dat er een discussie is geweest tussen hem en zijn

echtgenote, die enkel verbaal was en er dus geen fysiek geweld is geweest, waren niet bekend aan de verwerende partij. Aangezien het attest van klachtneerlegging dateert van na de bestreden beslissing kon dit document hoe dan ook niet in rekening kon worden genomen door verweerder. Wat het proces – verbaal van verhoor van 21 juni 2010 betreft heeft verzoeker zelf nagelaten dit aan verweerder over te maken, zodat het verweerder aldus niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met elementen en documenten waarvan hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis of enige indicatie omtrent het bestaan ervan had.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker een schending van de rechten van verdediging aanvoert wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Verzoeker meent echter dat het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging werden geschonden aangezien verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en dat hij niet werd gevraagd naar informatie omtrent het eventueel voldoen van verzoeker aan één van de uitzonderingssituaties bepaald in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet. Uit voorgaande bespreking blijkt dat zo er al sprake zou zijn van huiselijk geweld, dit geenszins aan het bestuur bekend was. In het administratief dossier bevond zich geen enkele indicatie als zou er sprake zijn van huiselijk geweld tussen beide echtelieden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er 14 juni 2010 een samenwoningcontrole werd uitgevoerd terwijl beide echtelieden aanwezig waren. Op dat ogenblik heeft de echtgenote van verzoeker reeds aangegeven dat hun relatie ernstig verstoord was en dat de echtscheidingsprocedure in gang was gezet. Verzoeker die tijdens deze controle aanwezig was, heeft op geen enkel moment gewag gemaakt van huiselijk geweld. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder geen verder onderzoek hiernaar te hebben verricht. Tevens wordt nogmaals herhaald dat de klachtneerlegging van 23 mei 2011 dateert van na de bestreden beslissing, zodat zo er zelfs verder onderzoek zou zijn verricht dit niet tot gevolg zou hebben dat de verweerder op de hoogte zou zijn van deze klachtneerlegging alvorens het nemen van de bestreden beslissing. Verder blijkt dat het tweede document, met name het proces-verbaal van verhoor van 21 juni 2010 enkel melding maakt van een discussie tussen de echtelieden. Er wordt uitdrukkelijk gesteld dat de discussie enkel verbaal was. Uit dit proces-verbaal kan hoogstens afgeleid worden dat het huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote ernstig verstoord was, hetgeen overigens ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Dit proces-verbaal houdt geen enkele indicatie in van huishoudelijk geweld. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker reeds maanden voor de bestreden beslissing in het bezit was van één van de documenten die hij nu bijbrengt ter staving van zijn bewering dat hij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Daargelaten de vraag of verweerder op basis van dit bijgebrachte document een andere beslissing zou hebben genomen, merkt de Raad op dat verzoeker reeds lang voor het nemen van de bestreden beslissing in de mogelijkheid was dit proces verbaal van verhoor van 21 juni 2010 over te maken aan verweerder. De Raad meent dat niets verzoeker er van weerhouden heeft deze documenten zelf, voor het nemen van de bestreden beslissing, over te maken aan verweerder. Aangezien in het administratief dossier geen indicatie van huiselijk geweld terug te vinden was niettegenstaande verzoeker tijdens een samenwoningcontrole, waarbij zijn echtgenote te kennen gaf dat hun huwelijk ernstig verstoord was, aanwezig was en hij niets heeft gezegd aangaande mogelijks huiselijk geweld en verzoeker bovendien nagelaten heeft het proces-verbaal van 21 juni 2010 over te maken aan verweerder, heeft verzoeker er zelf voor gezorgd dat geen verder onderzoek werd verricht naar het eventueel voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet, wordt door verzoeker aannemelijk gemaakt.

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU